

Sweet Sixteen, 1952-1972

Aanvankelijk zongen ze alleen voor de NCRV-radio. Spoedig volgden eigen programma's en de eerste grammofoonplaatjes. Twintig jaar lang, van 1952 tot 1972, was het Bussumse meisjeskoor Sweet Sixteen een fenomeen. Ruim tweehonderd meisjes namen er in de loop van de tijd aan deel. Gehuld in een korenblauwe jurk en op hoge witte hakken trokken zij het land in.

Nol Verhagen

Reünie van Sweet Sixteen in 1982, wellicht ter gelegenheid van de 70ste verjaardag van Karsemeijer

In 1952 opperde Lex Karsemeijer bij de NCRV het idee een meisjeskoor te beginnen. Ze begonnen met zeven meisjes, onder wie twee dochters van de dirigent. Maar uitbreiding liet niet lang op zich wachten. Mies Karsemeijer-Spruit, de vrouw van Lex, begeleidde het koor tijdens de repetities op de piano. 'Tante Mies' was de vertrouweling voor de dartele tieners, maar ook een begaafd componiste. Zij schreef naast de tophit 'Peter' nog zo'n

25 vlotte liedjes, zoals 'De jongen waar ik van hou', 'O wat een maan', 'Eenzaam' en 'Vroeg in de morgen'. Veel van de Sweet Sixteen-meisjes stapten bij het bereiken van een rijpere leeftijd over naar Pro Musica om daar hun zangcarrière voort te zetten, nog steeds onder leiding van Lex en Mies Karsemeijer.

Op de volgende bladzijde haalt Karin Heeman herinneringen op aan haar tijd als 'Sweet Sixteener' in de vroege jaren zestig.

Er is mij gevraagd wat te schrijven over de periode dat ik lid ben geweest van het Bussumse meisjeskoor Sweet Sixteen onder leiding van Lex Karsemeijer en zijn vrouw Mies, door ons oom Lex en tante Mies genoemd. Een bijzondere periode in mijn jeugd en ik denk dat dat voor de meeste meisjes uit ons koor zo is geweest.

Je werd lid na een succesvolle auditie bij Lex Karsemeijer thuis. Daar moest je enkele toonladders zingen en willekeurige noten nazingen die Lex dan op de piano voorspeelde. Ik was dertien jaar toen ik bij het koor kwam en ik ben bijna vier jaar lid geweest. We repeteerden elke zaterdagmiddag in de NCRV-studio in Hilversum, met Mies op de piano en Lex als een goede en rechtvaardige, muzikale dirigent. We zongen populaire hits uit die tijd in allerlei talen, van Françoise Hardy tot Trini Lopez, meestal twee- of driestemmig. En natuurlijk ons meest succesvolle nummer "Peter", geschreven en gecomponeerd door Mies Karsemeijer.

Het repeteren in de studio was voor ons misschien wel extra bijzonder omdat we daar altijd wel bekende artiesten tegen kwamen als Willeke Alberti, Johnny Lion, Rob de Nijs, Anneke Grönloh... Als jonge tiener was je daar toch echt van onder de indruk. De repetities waren voor de radio-uitzendingen, optredens in het land en de eerste televisie-uitzendingen waar we voor gevraagd werden. Deze repetities werden vaak geregisseerd door Kitty Knappert. Als we het land in gingen voor een optreden, reden we daarnaartoe in een bus van busmaatschappij Bussums Bloei. Achter in de bus stond dan een groot bord tegen het raam met de tekst "Meisjeskoor Sweet Sixteen", met als gevolg dat er altijd wel "fans" ons stonden op te wachten. Zo voelden we ons wel eens kleine sterren!

Elke zomer gingen we met "Sweet" naar een boerderij in Lochem, naar Camping Ruighenrode. We repeteerden daar elke ochtend, leerden elkaar beter kennen en hadden veel plezier. Hechte vriendschappen zijn daar ontstaan. We hadden geen gebrek aan aandacht van de jongens van de camping, die af en toe op de boerderij op bezoek kwamen. Daaruit ontstonden de nodige romances...

Onze kleding was nog weleens onderwerp van gesprek. We hadden een blauwe jurk met wijde rok en ceintuur, een wit kraagje met een roosje in het midden en witte schoenen. Natuurlijk was het daardoor een echte eenheid, maar een beetje tuttig was het wel.

Elk jaar hadden we een jaarfeest in De Rozenboom waar we dan met onze vriendjes een avond feest vierden – zingen, dansen en vooral veel kletsen. De jongens kregen in mijn herinnering op zo'n avond twee biertjes en verder was het alcoholvrij. Zelf heb ik aan een van die feesten mijn huidige man over gehouden.

Sweet Sixteen is voor mij echt een zeer belangrijke periode in mijn jeugd geweest, het zingen en de muziek zijn altijd een rode draad in mijn leven gebleven en dat geldt zeker ook voor veel andere Sweet Sixteeners.

Karin Heeman-Veltkamp

De blauwe jurkjes met de witte kraagjes

Sweet Sixteen begin jaren zestig